

*Животът е вид шахмат – с борба,
конкуренция, добри и лоши събития.*

Бенджамин Франклин

ПРЕДГОВОР

– Апчих!

„Чух ли нещо? – сепна се шофьорът на тъмно-синия бус с регистрационен номер DRIPA009. – Не. Нищо не чух! – сви рамене. – Ама май някой кихна? Хмммм... не, не, нищо не съм чул. Сторило ми се е – заключи накрая и докато плавно завиваше към шумно село, мислите, доколкото такива се задържаха в главата му, бързо излетяха в друга посока. – Ще стигна навреме. И батко ще е доволен. Може даже да ми бутне някой бонус към заплатата. Ще ми бутне, много ясно. Всичко си е по план. А и на

гецата хубаво им взех акъла. Вече само като ме видят, ще тичат да се крият, мхм.“

Отзад в буса Лина също водеше разговор със себе си, докато кихаше със запушен нос и затворена уста, а очите ѝ така се бяха подгули, все едно гузина оси я бяха нажилили.

„Така не е полезно да се киха... АПкхм! Знам, че може да ти се пръснат... АПкхм! Тъпанчетата. По-добре да се пръснат, отколкото... АПЧИХ! – този път не успя навреме да запуши носа си. – О, не, дали ме чу! Май не ме чу... Да си бях взела – АПкхм! – лекарството за алергията... Ами откъде да знам... АПкхм! В буса на бандит... То пък един бандит... АПкхм!...“

Тук е моментът да споменем, че Лина беше в товарното отделение на въпросния бус по свое собствено желание. И ако не беше караницата ѝ с Нико от онзи ден, сигурно въобще нямаше да се стигне дотук... А ако Лина си беше гържала езика зад зъбите в междучасието, след като си прочете съчинението, сигурно пък въобще нямаше да има караница.

„Значи... – замисли се Лина – АПкхм! Нико би казал, че всичко е причина и следствие. Значи всичко започва от съчинението? АПкхм! Не, ако тряб-

ва да сме още по-точни, всичко започва от местенето ни в село Геврек. АПкхм! Но пък ако не се бяхме преместили, нямаше да се запозная с Пацо... – Тя го погледна с усмивка. Изглеждаше толкова спокоен – свит на кравайче в краката ѝ в съня си. Или в припадъка си. Или в каквото там му беше станало. Важното е, че беше добре. Засега, де. Но нямаше ли вече да се свести. – Нямаше да се запозная и с Шантавѝя... АПкхм! – продължи да си бърбори наум Лина, само и само да не си позволява да се паникьоса. – Ей, какво става пък сега! Ау, ама че врява!“

Тя се притисна плътно към пода, сгушена до Пацо, и се увери, че са добре покрити с брезента. Около нея се чуваше ужасяваща врява, пърхане, блъскане и трополене, но за щастие, покривалото ги предпазваше от набезите на десетките групи обитатели в багажното. Колата направи рязка маневра и гецата се изпързаяха по пода, което завърши с глухото тупване на главата на Пацо о стената.

– Оооох, какво става! – сепна се той.

– Добро утро! – прошенна Лина. – Не знам... В момента, в който потеглихме, направо забели очите и после край. Сериозно ме стресна. АПкхм!

– Наздраве – каза Пацо и разтърка ударената си глава. – Понякога ми става така. Съжалявам. А на теб какво ти е? Изглеждаш ужасно.

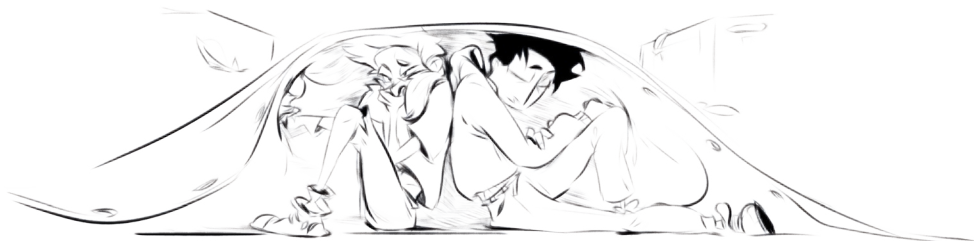
– АПкхм! Много пък виждаш нещо в тая тъмница, че да – АПкхм! – коментираш... Ей, чуваш ли? Спираме.

Децата затаиха гръх и се притиснаха още по-плътно едно към друго и към стената. В този момент се чува тежки стъпки, придружени от груби гуми и след миг някой понечи да отвори задната врата.

– Е, готук бяхме! – изхлипа Лина.

– Шшшт! – сръчка я Пацо.

Вратата зейна, но вместо този някой отвън да влезе вътре, се случи обратното. Изведнъж от вътрешната част на багажното и върху децата премина същински марафон от тичащи и тропкащи крачета, придружен с пърхане, гращене и връкане. Звуците обаче не успяха да заглушат изненадания вик, който огласи иначе спокойната пустош:

– АААААААААААА! Махайте сеееее!!! АААА, помоооц!!! Оставете ме! Какво ви ставаааа!?... – Гласът се отдалечи тичешком, все така завихрен в шумния облак от госкорошните обитатели на багажното отделение.

Няколко мига по-късно кухането на Лина рязко спря и тя дори успя да отвори очи.

– Май беше Дрипата – прошепушна тя, но Пацо ѝ направи знак да пази тишина и предпазливо посегна да повдигне брезента, за да огледа навън.

Дрипата беше прякорът на Цветислав Карастоилов. Звучи ли ви като човек, който се занимава с опасни, направо престъпни неща? Така и трябва. Лина и Пацо отскоро го познаваха. Но за това ще стане гума малко по-късно. Защото сега децата отново чува приближаващите стъпки на мъжа. Някой с яг затръшна задната врата, запали гвигателя и машината ревно ягосано. Лина и Пацо се спогледаха и преди да успеят даже да продумат, бяха пометени към отсрещната стена заради бързата скорост, с която бусът взе следващия завои.

– Какво се случи току-що? – попита Лина, но Пацо само вдигна рамене.

А само ако знаеха какво предстои да се случва първа... Но за да стигнем дотам, първо трябва

Ва да се върнем от началото. И не, не до онова междучасие след часа, в който Лина прочете съчинението си, ами още малко по-назад, когато тя се събуждаше за училище. Нали знаете как понякога, като ви тръгне накриво денят още от сутринта, после сякаш всичко върви наопаки. Е, такъв точно ден беше 27 септември.

Глава 1

СУТРИНТА, В КОЯТО НИКО СЪБУДИ ЛИНА, А ПАЦО ОСЪМНА С ДВЕ РАЗЛИЧНИ ОЧИ

– Добро утро, съкровище! – Мариана нежно помилва Лина, за да я събуди.

– Грхмгхтс... – чу се глух глас изпод завивката.

Мариана въздъхна. Да се събуди Лина за училище, винаги беше предизвикателство.

– Има кроасани с масло. Знаем, че ги обичаш.

– Мхрхмхмммммм – този път се чу одобрително простенване.

– Днес ще четеш съчинението си, нали? Пригответе ли си рисунките?

– Само още две минутки... Моляяя! – Лина показва носа си, погледна майка си умолително и изскимтя: – И ще слеза сама, ще видиш.

Мариана въздъхна и се надигна. Знаеше, че след малко пак ще трябва да се качи, защото в момента, в който Лина се обърна на другата страна, сънят отново я обори. Нико, за разлика от сестра си, скачаше като пружина и после дълго я чакаше да се натутка, за да тръгнат на училище. Това определено беше един от недостатъците да си имаш близначка.

– Да се пробвам този път аз, а? – предложи той, когато майка му с пухтене се запъти за трети път по стълбите нагоре.

Тя само му кимна, а Нико се затича към стаята на сестра си. Минутка по-късно от горе се разнесоха крясъци. Лина изхвърча и затрополи по стълбите като буреносен облак. Сочейки брат си, който с подсвиркване слизаше след нея, тя запъхтяно каза на родителите им:

– Този ненормалник ме подстрига, докато си спях!

– Лина, невъзпитано е да говориш така! – скара се баща ѝ.

Мариана погледна учудено към Нико. Беше наясно, че той ще има подробно обяснение за случилото се, което неминуемо ще бъде увенчано с триумфален финал, касаещ някой бъдещ негов експеримент.

Но в този момент не ѝ се слушаше. Лина беше станала. Само това имаше значение.

– Да, точно така! Спя си аз сладко-сладко и по едно време чувам „кръц, кръц“. Обръщам се и виждам този психопат, навесен над мен...

– Езикът, Лина! – отново ѝ направи забележка Христо.

– Добре, добре! Виждам „скъпичкия“ ми брат... – поправи се Лина.

– Така е по-добре – изръкопляска баща ѝ.

– ...с ножица в ръка и едно пликче и пълни вътре кичури от косата ми!

– Кичур! Трябваше ми само един кичур – спойно каза Нико и мислено отбеляза случилото се като едно от преимуществата да си имаш сестра близначка.

– Чухте ли го!? – разпери възмутено ръце Лина. – И за какво ти е, ако не е тайна, а? Ще ми правиш магия ли?

– Занимавам се само с наука, Лина. Не с магии – отвърна ѝ Нико. – Пък и ето че вече си станала. Иначе сигурно още щеше да се излежаваш в леглото.

Лина присви очи и му хвърли най-опустошителния поглед, на който беше способна.

– Ще си поговорим с Нико по мъжки в кола-

та. Нали, приятел! – опита се да си придиге строгост баща му и му намизна. – А ти, принцесо, бържом-бърже на масата.

– Тамко, престани с това „бържом-бърже“. Казвали сме го, като сме били на три. Вече сме на десет – тросна се този път Нико.

– Дечицата ми... – прошепна Христо. – Кога станехте на десет!

По същото време на няколко метра от тях в съседната къща алармата иззвъня по онзи най-отвратителен начин точно в момента, в който най-много ти се спи. Изпод завивката се подгаде една ръка, която с напипване хвана будилника и го придърпа към себе си. Все още със затворени очи, опита да завърти копчето ту наляво, ту надясно, но нещото не спираше да врещи. Накрая ръката се ядоса и понечи да запрати будилника в стената, но един дрезгав глас се намеси.

– Само да си посмял! Ще ти счупя ръката после аз! – Стефания Шиева застана до леглото, с ръце на кръста като буквата „Ф“, а внукът ѝ Пламен изръмжа някъде изпод завивката.

– Може да ръмжиш, колкото си щеш, но най-добре ми кажи ще ставаш ли, или ще спиш, за да знам какво да те правя – продължи тя.

Пламен надникна изпод завивката.

– Как така „Какво да те правя?“ – попита.

– Ми така! Ако не искаш да ходиш на училище, ми е все тая.

– Че защо да не искам да ходя?

– Че де да знам. Защото ти се спи, защото те мързи или заради това – и тя посочи лицето му.

Момчето седна в леглото и се опита да навърже събитията от предишния ден. Сънят временно беше заличил спомените му, но сега те започнаха бавно да се разплитат като кълбо прежда. Връщаха се обаче отзад напред. Все едно превърташе филм на обратно. Изпухтя.

– Майка да е звъняла? – попита Пацо.

– Звъня ами. Как иначе? – отговори Стефания.

– И?

– К'во и? Казах ѝ да си гледа работата.

– В смисъл, знае ли, че съм тук, или...

– Знае. И се прави на много притеснена.

– Сигурно наистина се е притеснила... – отвърна Пламен.

– Слушай какво... Ставаш ли, или не? Нямам цял

ден да те дундуркам – баба му скръсти ръце пред гърдите си и започна да тропва нервно с крак. От джапанката ѝ излизаше шляпац звук, който разсмя Пламен.

– Пак си с два различни чорапа – отбеляза той, като погледна към стъпалата ѝ.

– Ти пък си с две различни очи, така че имаш по-голям проблем от мен – не му остана дължна Стефания. После се въртна и докато слизаше по паянтовите стъпала, извика: – Изпържила съм ти

филици, но ако до десет минути не ги изядеш, ще ги дам на козата!

Пацо стана и нахлузи панталона си. Погледна се в огледалото, което висеше на стената отсрещно. Въпреки че тъмните петна по повърхността му почти скриваха образа, той все пак забеляза, че баба му има право. Едното му око клонеше осезаемо към синьо-лилавата гама.

– Тъпо – въздъхна той.

После пригладя рошавата си коса с две ръце, облече тениската си от вчера и обу чорапите от вчера, след като установи, че миришат приемливо. Ако планираше да остава тук, щеше да има нужда от чисти дрехи. Движеше се приведен, все едно е в къща за кукли. Ако се изправеше, можеше да се удари в тавана. Ако пък се удареше в тавана, току-виж цялата къща се срутила. И без това беше цяло чудо, че още се крепи. Внимателно слезе по стълбите, докато не усети твърдия под на първия етаж под краката си. Тук височината на тавана позволяваше да се изправи.

Стрелките на часовника на стената сочеха 6:35 ч. Автобусът от село Геврек за града тръгваше по някое време около 7 сутринта, доколкото въобще бяха редовни селските автобуси. Тоест трябваше

бързо да закуси, за да има време да стигне до спирката.

На излизане махна на баба си, която беше в двора и тихичко говореше нещо на козата Фран. Цялото село беше още притихнало. Само някъде се чуваше мучене на крава. Въздухът беше топъл. Циганското лято вероятно щеше да продължи и през октомври. Пацо хвърли бегъл поглед към къщата на близнаците Луна и Никол. Добре че тях ги караха с кола, за да не се засекат. Точно сега ни най-малко не му се даваха обяснения пред най-добрите му приятели защо изглежда така. Докато пътува към града, щеше да измисли какво да каже на съучениците си, на учителките, а следобед и на близнаците. Никак не обичаше да лъже, но как иначе да разкажеш на някого, че си се скарал с майка си и гаджето ѝ ти е посинило лявото око?

Глава 2

В КОЯТО РАЗБИРАМЕ,
ЧЕ ТАЗИ ГОДИНА ИМА
НЕЩО РАЗЛИЧНО
В УЧИЛИЩЕ „ЕМА ЕСАСА“

„Има дни, в които сякаш времето е спряло. Така е, когато живееш на село. Нико веднага се почувства у дома си. Нали го знаете как все прави разни експерименти... Обича да си тества, смесва, прелива, гърми и само като видя големия двор на къщата, веднага му светнаха очите. Постоянно ме занимаваше, а аз никак не се впечатлявам от такива неща. Да, разбира се, това село може да се намира на не повече от 20 минути с кола от града, но все пак си е... село. С баби и дядовци, с кози и магарагета, с крави и кокошки. И с миризма на истинско село. Иде ти да си запушиш носа и да не дишаш...“

Така започваше съчинението на Луна на тема „Как прекарах моето лято?“, което трябваше да напишат, след като се върнаха на училище.

В него тя разказваше още за село Геврек, където се преместиха точно в началото на лятната ваканция. Например за онзи път, в който искаше да избяга при приятелките си в града, или за Стефания Шиева по прякор Шантав̀ия – тяхната съседка. За заека на Шантав̀ия, който по едно време изчезнал мистериозно, а на неговото място се появила коза. Козата се казвала Фран, на галено от Франческа. Луна, Нико и Пламен (който пък се появил в селото с господин Чернишев – частен детектив) веднъж я боядисали. Но това било за изненада, когато Шантав̀ия се върнала от болницата. Ох, защо била в болницата ли? Ами защото получила инсулт – нещо, от което почти можеш да си загубиш ума, да ти се парализира тялото и разни други работи. Даже като нищо може да умреш.

„... И накрая, на рождения ни ден, който беше суперзабавен, дойде и самата Стефания Шантав̀ия и ни донесе торта, която беше направена с онова ужасно сладко, в което аз ù сипах сол. Представете ли си! Толкова се смяхме... А мама и татко най-после ни подариха куче. Ние с Нико го кръстихме Шанта-

вийчо, защото е малко лудичко, точно като Стефания. Обаче тя само изглежда страшна и грозна. Когато я опознаеш, направо ти става най-добрата приятелка! Та така, аз бях много ядосана, като се преместихме, обаче сега за нищо на света не искам да си тръгна оттам. Много си обичам село Геврек и не знам какво бих правила без съседката ни, нейната коза и Пламен, който не помня гали споменах, ама всъщност се оказа неин внук. Край!“

Към съчинението имаше и рисунки – карта на селото, рисунка на Стефания Шантавийа, рисунка на заека, на козата и на Шантавийчо. Нали Лина беше художничка! Тя разгаде рисунките по чиновите, остави листа със съчинението и си седна на чина, а децата ѝ заръкопляскаха. Най-шумно я подкрепиха най-добрите ѝ приятелки Мая и Мони.

Лина и Нико учеха в училището в Златен вир – горе-долу на половин учебен час разстояние от тяхната къща в село Геврек. То беше второто най-хубаво училище след „Народна тонка“. Казваше се „Ема Есаса“, но там почти не записваха момчета. Всъщност то си беше момичешко училище, но Нико попадна вътре заради сестра си. Тъй като бяха близнаци, горе-долу навсякъде вървяха в комплект.

След като приеха първото момче, отвориха прием и за други, но напливът никак не беше голям. Всичко на всичко в цялото училище имаше шест момчета, което обясняваше защо Нико можеше да играе чудесно на ластик, но не беше добър на футбол.

След като свърши първият час и всички наобиколиха близнаците да им разказват още за село Геврек, Нико почти не продума. Отговаряше на въпросите с „да“, „не“, „добре“, „малко“, „мисля, че да“, докато сестра му можеше да бълбука като пълноводна река часове наред, без дори да ѝ пресъхне гърлото.

Само че имаше нещо ново и различно тази година в „Ема Есаса“. И Лина отначало се правеше, че не обръща внимание, но в един момент започна истински да се гразни. Изглежда, някакъв вирус беше поразил всички четвъртокласнички през лятото, защото от първия учебен ден насам момчетата буквално се тълпяха около Нико на опашката пред лавката, слушаха в захлас как им обяснява за експеримента „Слонска паста за зъби“* или охотно предлагаха услугите си да го научат на най-новото съчетание на ластик. Това неочаквано внимание, макар и неясно за него, го ласкаеше точно толкова,

колкото вбесяваше сестра му. Лина не намираше брат си за кой знае колко интересен събеседник (та той почти не говореше!), нито пък се впечатляваше от уменията му на учен. За капак през последните няколко месеца той беше пораснал с една глава над нея и на Лина ѝ ставаше все по-трудно да го роши.

– Лина, защо го тормозиш така! – застъпи се за него в междучасието Мони.

И то точно след като беше прочела съчинението и очакваше вниманието да бъде насочено към нея, а не към брат ѝ.

– На теб пък какъв ти е проблемът? – сръза я Лина. – Да ти напомня ли, че и ти се заливаше от смях миналата година, когато го правех?

– Да, ама вече не ми е смешно – свъси вежди Мони и скришом хвърли поглед към Нико, който тъкмо вадеше от чантата си книга.

– Харесва го – прошушна Мая в ухото на Лина.

– Мони да харесва Нико?! – викна Лина.

Нико само вдигна поглед въпросително и очите му срещнаха тези на Мони.

Тя пламна в червено, стана и избяга. Нико също поруменя, но не успя да помръдне от мястото си. Вместо това заби поглед в книгата. Мая се ококо-

ри към Лина и просъска:

– Bravo! Сега Мони няма да ми проговори. Защо го направи!

– Ама ти сериозно ли? – попита Лина, докато се заливаше от смях. – Защото помислих, че си правиш майтап. В смисъл... **ТОВА** е Нико – и тя посочи с двете си ръце към брат си. – Мони е едно от най-готините момичета в класа. И Мони да харесва Нико? Та той дори чете книгите от списъка за лятото!

Сега вече и Нико не издържа, стана и тръгна нанякъде. Мая все така мълчеше. Накрая скръсти ръце пред гърдите си и поклати глава. Лина все така мигаше на парцали. Усмивката ѝ бавно се топеше.

– О, не, истина е... – въздъхна най-накрая.

Звънецът би. Мая тръгна напред. Лина метна огризката от ябълката си в кошчето и я догони. Имаше усещането, че последната хапка заседна на гърлото ѝ. Добре че имаха рисуване. Това щеше да я успокои. Дори би могла да подари рисунката си на Мони вместо извинение. „Всъщност Мони не я заслужава, щом не ми е казала, че харесва Нико, а е казала на Мая! Как може да не ми каже! И как може Мая да не ми е казала! Ама че приятелки!“

Когато гвете момичета влязоха в стаята, всички вече бяха по местата си. Госпожицата мина пред катедрата.

– Здравейте, деца! Темата, по която ще рисуваме днес, е... „Приятелство“ – каза тя с топла усмивка.

Лина натопи четката в черното.

Глава 3

В КОЯТО ПАЦО РАЗКАЗВА
НАЙ-НЕВЕРОЯТНАТА ИСТОРИЯ
И СЕ ЗАПОЗНАВАМЕ С **МИЛЯН**

В другия край на града се намираше училище „Шахмат“. Неслучайно се казваше така. Плочките му бяха черни и бели и бяха подредени точно като шахматна дъска. Когато хвърлиш поглед по дължинието на коридора, очите ти започват да се премрежват, а плочките да се сливат и танцуват. Все едно гледаш в калейдоскоп. Стените и вратите на стаите бяха боядисани в бяло, а дръжките на вратите и первазите на прозорците бяха чисто черни. Въпреки изключителната прилика с шахмат-

на гърска обаче, всички ученици от пети клас нагоре много добре знаеха, че НЕ заради това училището се казва така. В прогимназията всеки ученик поне веднъж биваше поставян в ситуация на шах от самия директор. За щастие, само малцина биваха матирани. Останалите някак криво-ляво успяваха да завършат.

Автобус номер 100-III спираше точно пред сградата на училището. Пацо завлачи крака към последната врата и когато тя се отвори с пухтене, той единствен слезе на спирката. Часовете бяха започнали преди поне 15 минути. Голямо закъснение, значи. Но така е, когато пътуваш един час от селото на баба си, а първите 10 минути пред теб се движи каруца.

Всъщност сега е моментът да уточним също така, че училище „Шахмат“ беше на предпоследно място в списъка с хубави училища във Великиград. Заг него бяха само „Сляпа баба“ и „Пиян морков“, в които кракът ви за нищо на света не би искал да стъпи.

Само че, когато преди единадесет години заживяха в Блатен вир и „Шахмат“ се славеше като добро училище, от което излизат шахматисти, родителите на Пацо не знаеха, че ще стане така. Те,

разбира се, не знаеха и че месеци по-късно, ще се скарат, баща му ще ги напусне, а Пацо, ще не ще, ще трябва да остане в Блатен вир и да посещава въпросното училище, защото то единствено му се пада по квартал. Той тръгна през двора и различи на главния вход фигурата на учителя по физическо и шах. Вирна глава и се усмихна широко. Слънчевите лъчи заиграха по белите зъби на момчето.

– Борисов! – извика насреща му учителят.

– Добро утро, господин Механиков. Пътувам отдалеч. Много съжалявам за закъснението – оправда се Пламен.

– Под „отдалеч“ да нямаш предвид някой съседен квартал, където до късно сте играли на компютри с приятелчетата и после сте се поувлели в делене на победата, а? – попита господинът и кимна към насиненото око на момчето.

Ох, беше забравил за окото.

– Да, точно така – отговори Пламен. – Малко се ядосвам, като губя, и се сборичкахме.

Механиков поклати глава.

– Боят не е решение, момче. Боят е слабост, не сила. В дипломатичен спорт, като шаха нап-

пример, никога няма да видиш насилие. От тези компютри съвсем полудяхте. Веднага отивай в час и измисли нещо сносно като извинение пред госпожа Йончева. И тя не пада от небето. Веднага ще надуши в какво си се набъркал. Най-малкото ще забележи, че не си се ресал!

– Да, господине – отговори Пацо. – Обещавам хубаво да я излъжа.

Механиков поклати глава, пъхна ръце в джобовете си и се загледа напред. Тези дежурства му бяха толкова досадни. Но ето, днес поне даде ценен съвет на дете. Значи не беше напразно. Така си помисли и се усмихна.

А Пламен хукна нагоре към втория етаж, където имаха урок по човек и природа. По пътя успя да съчини история, с която щеше да даде нагледен пример как човекът се е изправил срещу природата, когато едно магаре го е подгонило на село. Нали вчера гостува на баба си. Та така, днес сутринта човекът, тоест Пацо се е спънал, защото магарето го е гонило и е паднал точно върху кошница с варени яйца. Така пострада лявото му око.

– Ето затова окото ми е синьо, госпожо Йончева. Също така разбирате и защо закъснях толкова ужасно много.

Госпожа Йончева го изгледа със смръщени вежди, завъртя очи, примигна три пъти, прокашля се и накрая вдигна рамене.

– На това му се казва съвпадение – каза, след което му посочи мястото и се обърна към гърката, за да говори изречението, което пишеше, преди той да почука.

Милян, който стоеше на чина до него, го погледна с вдигнати вежди.

– По-скоро „въображение“ – поправи той учителката си тихо.

– Да, това се случи! – поряза го Пацо.

– Окей – отговори Милян и продължи да си грабва тетрадката. – Да направим един морски шах? – и бутна към него един разчертан лист.

– Да направим – отговори Пацо и сложи кръгче пръв.

Две междучасия Пацо разказваше нелепата история със спъването, яйцата и синьото око, докато накрая не му омръзна и реши да остави децата да говорят спокойно зад гърба му. Сложи си слушал-

ките и увеличи музиката с надеждата да надвика мислите си. Вярваше, че поне е запушил устата на учителите, но беше забравил, че му предстои час при господин Всичкознам. Прякорът му не беше случаен. Извън българския и литературата, по които преподаваше, господин Ментолев можеше с лекота да говори за Кант, да коментира фондовата борса или последния мач на футболния отбор на Великиград. И също така умееше да гледа на карти, да лекува разбито сърце и да чете по синини. Затова и Милян не можеше да го понася. По неговите синини г-н Всичкознам можеше да напише цяла книга. Тръгна си точно преди неговите часове, въпреки

че Пламен му напомни, че го грози съвсем реална опасност на следващия учителски съвет да го накажат, ако пак избяга от час. Милян само вдигна рамене и обърна гръб. Биенето на звънеца за края на междучасието го изпроводи до изхода.

– Пламене, какво е станало? – веднага попита господин Ментолев, щом погледът му срещна синьото око на Пацо.

– Дълга история – отговори Пламен, като в същия момент се замисли дали все пак не трябваше да си тръгне с Милян. Нямаше начин ОТНОВО да разкаже скалъпената си история.

– Мхм – само поклати глава учителят и присви очи.

– Сега ще ме накара да остана след часовете – промърмори сам на себе си Пацо.

– Моля те да останеш след часовете. Искам да ти покажа нещо по домашното – потвърди очакванията му господинът.

– Баба ме чака у дома – излъга Пацо. – Обещах да я заведа до магазина, защото

вече едва се движи. Другия път, обещавам – кимна с престорена усмивка. – А, ако е нещо спешно, може да го пратите на мейла на майка.

Г-н Ментолев присви очи. Помълча за няколко секунди и кимна едва забележимо.

– Разбира се. Другия път. А баба ти не живееше ли в Геврек? – продължи Ментолев.

– Мхм, аз ходя при нея понякога. Да не ѝ е самотно... – усмихна се с най-милата си усмивка Пацо. Нямаше ли да се откаже най-накрая?

– Да ге, но... вие всъщност се познавате отскопро и доколкото съм чувал, тя не е...

– Господине, а днес ще изпитвате ли? – прекъсна го едно момиче.

Пламен въздъхна с облекчение.

– Разбира се, разбира се – прокашля се господи-нът и намести очилата си.

Урокът започна. Пацо се отпусна на облегалката на стола и зарея поглед навън. Листата на дъба пред оградата на училището трепереха на вятъра, докато грееха в яркооранжево. Едно момиченце, вероятно от долен клас, разсеяно рисуваше нещо в основата му. Пацо присви очи, за да види, но от това разстояние рисунката му заприлича просто

на кълбо прах. Дослуша урока разсеяно.

По пътя към спирката си помисли дали все пак да не се прибере у дома. Слънцето напичаше през пухкавите облаци и той направи крачка, за да се скрие под сянката на дъба до оградата на училището. Нещо привлече погледа му там, където беше стъпил. Беше рисунката на момиченцето. Три фигури, хванати за ръце, а отгоре се мъдреше надпис „Мама, татко и аз“. Пацо ядно разтърка рисунката с гуменката си и тя заприлича на това, което първоначално беше видял от чина в стаята – едно кълбо прах. „Така е по-добре“ – помисли си. И тази вечер щеше да ноцува при баба си.

Глава 4

В КОЯТО ЛИНА Е БУРЕНОСЕН ОБЛАК, А СТЕФАНИЯ ИМА ГОСТИ

Лина изхвърча от колата в мига, в който баща ѝ спря пред тях. Никол затвори книгата, която беше чел през целия път, и се измъкна тихо от задната врата. Христо му подсвирна от прозореца, докато маневрираше:

– Ей, приятел!

– М? – вдигна поглед Никол.

– Всичко наред ли е между вас двамата. Не обелихте нито дума по пътя? Лина да не е вкисната още заради подстригването сутринта? Ама и на

тебе все ти хрумват едни...

– Ами, да, май не може да прежали безценната си коса... Пък и сме малко изморени от училище, предполагам... И знаеш, шегите ти не са от най-добрите.

– Ааа! – вдигна пръст Христо. – С последното не мога да се съглася. Просто ти като си забил нос в тази книга, и... не слушаш внимателно. Затова не ти е смешно.

– Миии... може и да съм бил малко разсеян, да – отстъпи Никол, за да сложи край на този разговор.

– Харесаха ли съчинението? – попита Мариана, докато слагаше масата.

Лина не отговори.

– Ехооо, Лина! Не обичам, когато ти задавам въпроси, да не ми отговаряш – погледна я Мариана.

– И аз не обичам да ме разпитваш! – тросна се Лина.

– Хм... Искаш ли да ми кажеш какво е станало? – попита я майка ѝ, но Лина се разхлипа и изтича нагоре към стаята си.

– Никол, може би знаеш какво ѝ е на сестра ти? – попита го майка му.

– Нали я знаеш как все иска всичко да се върти около нея. И като не стане, се цупи. И днес беше

груба с приятелките си, те ѝ се разсърдиха, аз също съм ѝ сърдит, ако трябва да сме честни, защото и с мен беше гадна... – издекламира набързо Нико.

– Порта! – провикна се от горе Лина и се чу как продължи да плаче и да ръмжи във възглавницата си.

Мариана, Христо и Нико се спогледаха. Майка ѝ стана, но Христо я спря.

– Нека аз – и тръгна към втория етаж.

– Като бях малък, се сърдех най-много, когато ми беше трудно да кажа „извинявай“ – започна Христо, като седна на леглото на Лина. Тя беше забила глава във възглавницата и оттам се чуваха сподавени хлипове. – Даже един път, без да искам, спънах един приятел и се почувствах толкова гадно, че той обели лакътя си, че избягах и се затворих в гардероба. Обаче знаеш ли... така и не ми мина.

– Ами... какво направи – Лина вдигна глава от възглавницата.

– Баба ти ме накара да отида да се извиня.

– И ти отиде ли?

– Не. Престорих се, че отивам, но всъщност се скрих и стоях в един ъгъл, докато момчето само не дойде при мен и не ми каза, че нищо му няма и предложи да играем отново.

– Малко е бързо така – подхвърли Лина.

– Мхм – съгласи се баща ѝ. – Доста бързо.

– Ами ти си си малко бързо – подсмъркна Лина и се усмихна.

– Ти на баща си ли ще викаш бързо! А! Я ела тук! – и двамата се сборичкаха на леглото ѝ. – А сега бържом-бърже на масата, че обягът изстина!

– Архххххх! Много ме гразни това, татееее!

Двамата слязоха в кухнята и Лина седна на масата с поглед, забит в чинията. Христо и Мариана се спогледаха, а той само кимна, с което безмълвно потвърди, че „бурята е отминала“.

– Е, нещо интересно в училище? – опита се отново да завърже разговор Мариана.

– Арх, Лина, цялата си в сопоти! – намеси се брат ѝ. – Бляааа! Ще ти влязат в чинията! Ммм, каква вкусна подправка за мусаката! – разхили се Нико.

Лина тресна вилицата, взе демонстративно една салфетка и започна да чисти лицето си.

– Нямаше ли по-мил начин да ѝ го кажеш, приятел! – погледна го с укор баща му.

– А вие може ли да не я обикаляте постоянно като някаква принцеса! – тросна се на свой ред Нико. – Все пак тя беше тази, която днес се държа

гадно с мен! А даже не ми се извини!

– Сякаш пък теб не те обикалят! Никой нищо не ти каза, като ме подстрига сутринта! Все аз да съм лошата!

Луна скочи от масата и побегна навън, като тресна вратата. Шантавийчо помисли, че отиват на разходка и заскача припряно, но стопанката му вече се отдалечаваше. Никол преглътна сълзите си, погледна родителите си – ту единия, ту другия, и също се изправи.

– Хайде, Шантавийчо! – подкани той кучето и двамата се изнизаха навън.

– Не ми се мисли като станат на тринайсет – въздъхна Мариана.

Когато Никол излезе, сестра му вече се отдалечаваше по улицата.

– Прав ти път! – каза той и седна на прага, а кучето го обиколи няколко пъти, след което отпусна муцуна върху коленете му.

Една кола мина бавно покрай Никол и спря точно зад тяхната кола.

– Явно кръстницата ти ще си има гости – прошушна той на Шантавийчо, докато с едната ръка триеше очите си, а с другата го чешеше зад ушите.

От колата слязоха някаква жена на възрастта

на майка му и един господин. Никол никога не ги беше виждал. Господинът изглеждаше начумерен, а дамата – леко смутена. Тя тихо го гръбна за ръката и каза:

– Моля те, изчакай ме в колата.

Никол хвърли поглед към къщата на Стефания Шиева. В този момент самата Шантавийчо се появи пред вратата с брашнена точилка в ръце.

„Сега ще ги набие“ – помисли си Никол и съжали, че сестра му не е тук, за да види любимата си баба в действие. Почувства се неловко от сцената и стана на крака, но не можеше да отлепи поглед от съседката им.

Като се вземе под внимание и без това зловецият ѝ вид – хвърчаща сива коса във всички посоки, огромен извит нос и тънки стиснати устни, тя наистина изглеждаше свирена. Не беше трудно да скрие, че в малките ѝ очи се четеше ненавист към посетителите ѝ.

– Здравей, Стефания – плахо започна жената.

– Не смей да ми обелваш и дума! – просъска Стефания. – Как не те е срам да идваш тук с... – и тя хвърли презрителен поглед към мъжа – този.

– Знаеш защо сме тук – прогърмя гласът му.

– Ще ти кажа какво знам. Знам, че ако кажеш

още една гума, и точилката ще се озове между краката ти! – присви очи Стефания.

– Ей, бабче... – направи крачка към нея мъжът.

– Крум, моля ти се... – дръпна го за ръкава жената. – Влез в колата и ни чакай там.

Той не се помести.

– А ти какво зяпаш, хлапе! – извика Шантавѝя.

– Аз... ъбъ... отивах да разходя кучето – отговори Нико. – Здравейте, госпожо Шиева!

Стефания само кимна към момчето и отново се обърна към жената.

Нико тръгна по улицата. Но тъкмо преди да завие, забеляза в другия край, откъм спирката, да идва Пацо. Погледите им се срещнаха. После Пламен видя колата на Крум и разигравачата се сцена пред къщата на баба му. После пак погледна към приятеля си и... обърна гръб и се затича обратно надолу. Нико се намръщи. Помисли си: „Това пък какво беше! Явно днес на никого не му е ден...“. И направи най-естественото нещо, което би направил всеки най-добър приятел. Хукна след Пацо.

Глава 5

ЗА НОВИТЕ ОБИТАТЕЛИ В СЕЛО ГЕВРЕК И ЕДИН БУС С РЕГИСТРАЦИОНЕН НОМЕР DRIPA 009

– Ей! Спри се! Пламене, излезе ми гръхът, бе!
Спри се.

– Остави ме! – извика Пламен, като забави ход.

– Да, бе! – каза Николко. – Спри де, моля!

Пламен се закова на място, но остана с гръб. Шантавийчо готърча до него, изплезил език, и радостно заподскача по краката му.

– Голямо гонене! Какво ти става, а? – хвана го за рамото Николко.

Пацолко се обърна и се ухили:

– Ми малко кросче. Да те поузнотя. Нали в твоеото женско училище играете само на ластик и въже. Мисля за фигурата ти.

– Какво е станало? – Николко присви очи и кимна към насиненото око на Пацолко. – И кои бяха тия? – скръсти ръце пред гърдите си.

– На разпит ли съм, или? – вдигна ръце в отбрана Николко. – Войник Борисов на вашите услуги – и той козирува, като театрално тропна с крак.

– Много смешно – навъси се Николко.

– Добре, де... – омекна Пацолко. – Майка ми и загжето ѝ. Просто не исках да ги виждам. Вчера с майка се скарахме и съм ѝ сърдит. Това е.

– Ок – сви рамене Николко. – Аз пък се скарах с Лина и съм ѝ сърдит.

– Хм – на свой ред сви рамене Пацолко. – Е, ще ви мине. Постоянно се карате.

– Ами това да не е от Мулян? – кимна към окото. – Искаш ли да му направя смръдлива бомба и да му я пусна в раницата? – предложи Николко.

– Каква бомба? – намръщи се Пацолко.

– Значи, взимаш едно яйце, продупчваш го с игла и го слагаш в кутия за обувки... – започна Николко.

– Ооооо! Пак ли с твоите тъпни експериментиции – появи се зад тях Лина.

– Ти нали беше много сърдита – погледна я Нико.
– И ти беше много сърдит! – изплезе му се Лина.

– И още съм – намръщи се Нико.

– Оф, чудо голямо, че някой те харесвал. Ти ме подстрига, докато спя!

– Някой харесва Нико? – ухили се Пацо. – Оооо, ама така кажете! И си траете!

– Никою не си трае, и аз разбрах едва днес! Представяш ли си! А уж са ми приятелки! Няма вече и аз никога да им казвам, като харесвам някого! – каза Лина.

– А ти съвсем никого ли не харесваш? – попита Пацо.

– То си е моя работа! – отсече Лина. За части от секундата погледът ѝ обходи гясната буза на Пацо – точно там, където обикновено се образуваше трупчинка, когато се усмихне. Усети как се изчервява и моментално смени темата. – Какво ти е на окомото?

– Оххх, стига вече с това око! – изпфутя Пламен. – Просто в училище се скарахме...

– Аха, с онзи Милян, нали. Голям е гадняр! Дано го изключат! – тропна с крак Лина – Ама днес е много яко време. Няма нито един облак! Хайде да

ходим във вашия двор и да се поливаме с вода от маркуча!

Лина хвана Пацо за ръката и го задърпа по улицата.

– Е, знаеш, че баба не дава, защото ѝ наводняваме лехите с чесън и лук. А и Фран почва да блее.

– Ми тъкмо ще пораснат още по-зелени и хубави, какво толкова! Пък Фран още от случката с боята не ни харесва, въпреки че опитах да се сдоб-

ря с нея, като ѝ обясних съвсем подробно защо сме я оцветили така.

– Ей, а ти защо се умълча? – обърна се Пацо към Нико, който беше изостанал назад и с ръце в джобовете зяпаше по дворовете на къщите.

– Тамко каза, че май още едно семейство е дошло да живее тук. Нали се сецате, там където беше строежът.

– Хмм... Значи имаме нова мисия – най-накрая Лина пусна ръката на Пацо и вдигна пръст във въздуха. Игличките от корема на момчето пропълзяха до петите му и си тръгнаха. Чак сега разбра, че беше спрял да диша. Усмивка пробяга по устните му.

– И кое е толкова смешно? – усмихна се и Лина.

Пацо само я погледна в сините очи и понечи да измисли някаква глупост, когато Нико извика:

– Ето, даже явно са тук. Вижте!

Пред прясно боядисаната фасада на къща с размерите на дворец се мъдреше тъмен бус с регистрационен номер DRIPA009.

– Дрипа 009? Тоя Дрипа да не е някой таен агент? – пошегува се Лина и смело закрачи напред, но момчетата я гръбнаха за ръката и тримата останаха на разстояние.

Не и Шантавийчо обаче, който се затича и с

весел лай започна да обикаля и да подскача около колата.

– Шантавийчо, ела тук! – извика го Нико.

– Хайде, моето момче, Шантиши! – включи се и Лина.

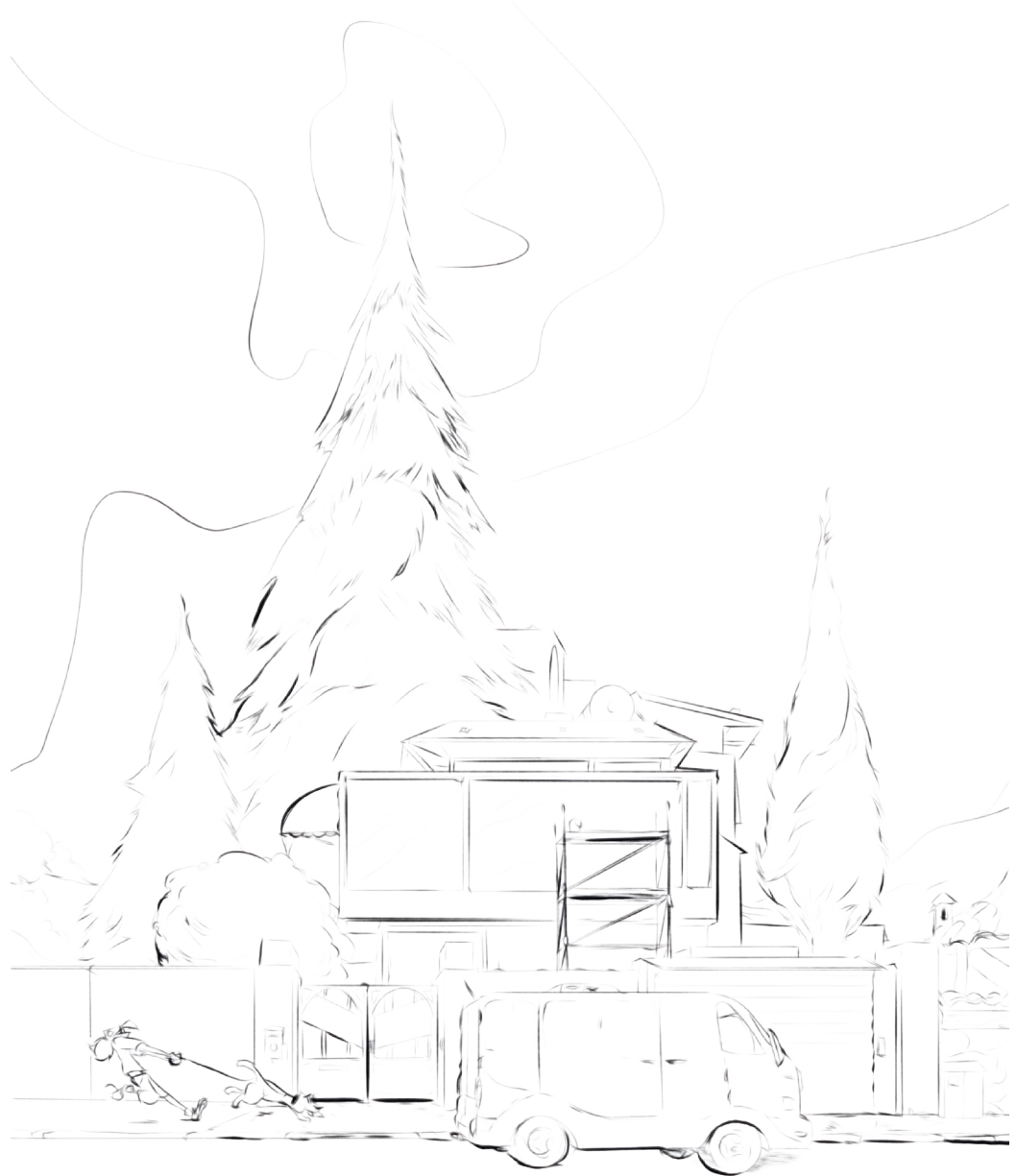
Но Шантавийчо скачаше ли скачаше, сякаш вътре наистина имаше нещо суперинтересно, което бе привлякло вниманието му.

– Вътре да няма кучешка храна, че малкият така иска да се намърда? – попита Пацо.

– Сега ще разберем – каза Лина и тръгна към колата, но в този момент откъм двора прогърмя глас:

– Какво зяпате там, хланета!?

Нико се втурна напред, грабна Шантавийчо и тримата приятели се затичаха към вкъщи.

глава 6

В КОЯТО ПРЕД КЪЩАТА НА СТЕФАНИЯ ШИЕВА СЕ РАЗРАЗЯВА СЛОВЕСНА БУРЯ

Гласът, който стресна децата, принадлежеше на мъж на име Нестинар Карастоилов, който точно сега стоеше с ръце в джобовете и наблюдаваше довършителните работи по фасадата.

– Там сте пропуснали едно петно – към стъклената стена, която води към градината.

– Да, господине. Извинявайте, господине – отговори едно момче на не повече от шестнайсет.

– Не се извинявай, а действай! Ей, какво зяпате там, хлапета! – гласът му прогърмя към трите деца, които мерна през портата на оградата на триетажната си къща с осем спални, фитнес зала, парна баня и винарна.

– Дрина, проследи ги и разбери какво са видели – обърна се към мъжа при входа, който беше малко по-нисък и малко по-широк от гардероба в стаята на Луна. – Размърдай се! И защо въобще чакаш да ти давам нареждания!

Дрина кимна. Трябваша му няколко секунди, докато нареждането протече през мозъчните му клетки и активира крайниците му. Той излезе и пое в посоката, в която бяха отпрашили децата. Отначало се движеше бавно, но като видя, че ги губи от поглед, премина в лек тръс. Сто и двадесет килограмовото му туловище, тичащо из селските улици, беше изключително необичайна гледка за Геврек. Кучетата се разляха, а от дворовете

започнаха да надничат хора, да сумтят, да цъкат с език и да се споглеждат едни други през телените огради. Баба Никифора първа се осмели да се провикне от своя двор:

– Какво бе, момко, щеш тука?

„Момъкът“ всъщност беше на поне четиресет години и дори не удостои баба Никифора с поглед, а продължи следобедния си крос по следите на децата. Проследи с поглед къде забавиха ход и с известно облекчение установи, че не се втурнаха при групата възрастни отпред, а директно ги заобиколиха и влязоха в двора на третата къща вдясно от кръстовището.

„Третата къща дясно на кръстовището, третата къща дясно на кръстовището“ – повтори сам на себе си Дрина. В първия удобен момент щеше да се върне да разузнае. Остана още малко там, силно заинтригуван от скандала, който се разразяваше пред въпросната къща. Възрастните бяха една сравнително млада жена, мъж на средна възраст (защо му се струваше познат?) и нещо между баба или дядо, което от това разстояние той не може да определи. Дрина се ухили. Само човек, който уплътняваше свободното си време с риалити програми, можеше да се въодушеви така

от гледката на зрелищен скандал. Прииска му се да чуе за какво иде реч в свадата. Краката сами го понесоха напред. Ако Карастоилов го беше видял как пристъпва към групичката с присвити от напрежене очи, изпружен напред врат и помръдващи ноздри, щеше да се повдигне на пръсти и така да му издърпа ухото, че Друпата да види звезди посред бял ден. Легенди се носеха за захвата, с който, подобно на клещи, Нестинар Карастоилов беше счупил не едно и две уши из мафиотските среди. Никой не смееше да обели дума за ниския му ръст или за собственото му ухо, което беше толкова увредено и мачкано през годините, че съвсем заслужено се кичеше с прозвището „карфиолено“. Когато станеше дума за него, първата мисъл на тези, които го познаваха, беше „А как само извива уши, а!“. И как няма! Колекцията му от висококачествени уреди за пръсти заемаше цялото долно чекмедже на скрина му за бельо. А видиш ли го трескаво да тренира с ластика за палец и показалец, който винаги носеше в джоба си, това не предвещаваше нищо добро.

Но да се върнем към Друпата, който вече беше достатъчно близо, за да чуе следния диалог:

– За последен път ще го кажа, след което точилката ще се стовари върху голото ти теме, раз-

бра ли ме! – процеди през зъби бабата.

„Жена е! – потвърди сам на себе си Друпата. – Само жена може да заплашва с точилка.“

– Крум, моля ти се, влез в колата! – хленчеше жената. – Стефания, нека поне поговоря с него. Моля те, извикай го!

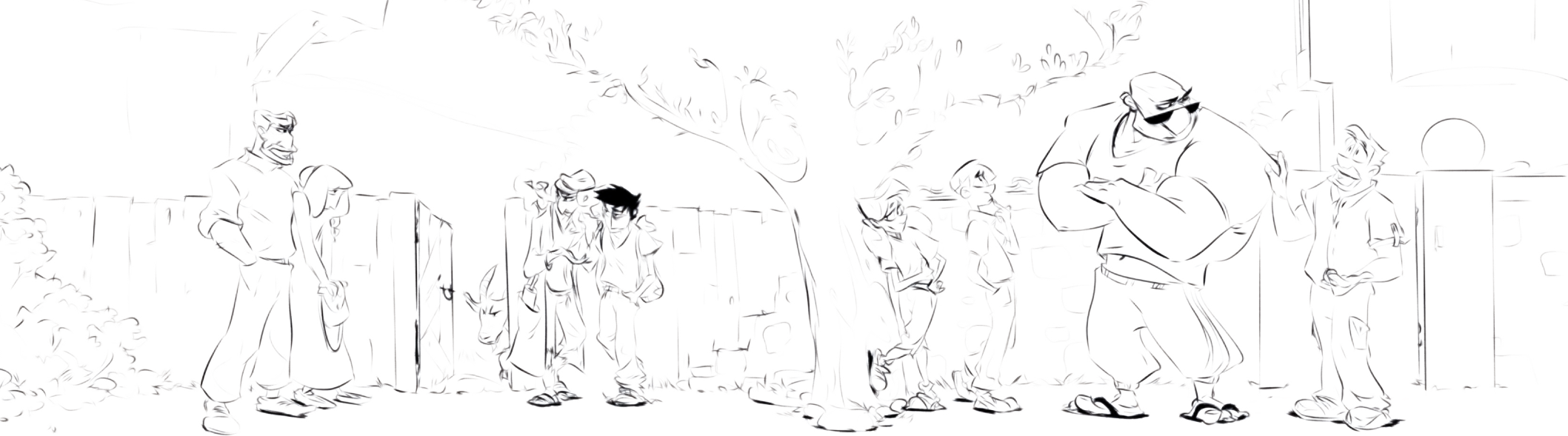
– Слушай! Ако той искаше да говори с теб, щеше да го иде, да те разцелува и да ти каже: „Ой, здравей, мамичко, от кога не сме се виждали? А, да, от вчера. А какво стана вчера? Нищо особено, нали? Е, хайде да си ходим тогава...“ – занарежда Стефания с престорен глас, но нечий гърлен смях я изкара от ролята и тя се обърна рязко и изръмжа към Друпата: – Ти пък кой си, бе! И какво си се опънал тука като на театър, а!

Всички погледи се устремиха към него. Усмивката му замръзна, но Друпата не помръдна от мястото си.

– Здравейте! Аз съм Христо! – изведнъж изникна от двора бащата на Нико и Лина и погаде ръка.

Когато не последва ответна реакция, Христо продължи:

– Май вие сте новите в квартала! – каза и го тупна свойски по ръката. – Леле, ама това е истински бицепс, а!

Всички продължаваха да мълчат. Погледът на Друпата се плъзна от Шантавия към Христо и замръзна върху децата, които също се бяха появили от двора на къщата, и сега го зяпаха любопитно. Той изсумтя, погледът му се върна на Христо и успя да отвърне:

– Ъъ... га. Да, да. Ние сме. Тоест той е. Той, Шефа, де. Той ще е. Да... Аз само минавах. Такова... да огледам.... Ъмм, да.... Ще си ходя, аре.

Възцари се тишина.

– Пламенчо! – забтече се към момчето майка му, загледана в окото.

– Зрасти, мамо – промърмори Пацо.
– Ей, Дребен! Не драматизирай толкова – усмихна му се на свой ред мъжът.

Пламен мълчаливо го изгледа.

– Стефания, може ли да влезем за малко вътре? – попита майка му.

– Вие влизайте, аз ще съм навън – отвърна Стефания и направи крачка към Крум, който се канеше да ги последва в къщата. – А ти май наистина си просиш точилката, а?

– Ако нямаше толкова хора... – наведе се към нея той и просъска заплашително.

– Съвсем прав си, миличък... – отговори на свой ред тя. – Ако нямаше толкова хора, отдавна да съм направила така, че да си побягнал с подвита опашка.

– Ако искате, елате за кафе у дома – предложи Христо и се усмихна широко, но Крум отхвърли поканата с пресилена любезност.

След което влезе в колата, а Христо остана да виса с ръце в джобовете още известно време, след което се завъртя на пети и се затътри към къщата, като подвикна към децата:

– Ей, знаех си, че бързо ще ви мине.

Жегата все така къгреше въздуха.

глава 7

В КОЯТО НЯКОИ СЕ СДОБРЯВАТ, А ДРУГИ СЕ СПРЕЧКВАТ

– Папу... – започна майка му и хвана лицето на Пламен в шепи. – Толкова съжалявам!

Той извърна поглед.

– Не исках да стане така. Повече няма да се караме. Просто вчера бях много изморена. Тези смени във фабриката... И Крум просто не можа да изтърпи да си викаме. И в неговата работа е много напрегнато. Има някаква голяма сделка, която...

– Мамоооо, ама това не значи, че може да ме удря! – извика Пламен.

– Така е, Папу. Така е. Но той ми обеща, че

повече няма да го прави. Моля те, ела си у дома. Ще минем да вземем кайма и ще направя от онези твоите спагети. Много те моля!

Очите на Пламен се насълзиха. Той сви юмруци и преглътна.

– Никога ли няма да си тръгне?

– Не знам. Аз наистина го харесвам. След баща ти... Много време мина. С Крум ми е някак спокойно. А и дъвама души имат две заплати... Откакто се пренесе при нас...

– Откакто се пренесе при нас, си пролича наистина що за човек е! – каза Пламен. – Преди това, като ходихме на кино и на ресторант, се държеше по-различно. Имам чувството, че крие нещо. Не го харесвам.

– Ще свикнем. И за трима ни това е нещо ново – продължи кротко майка му.

– Окей, ще гойда го нас днес, защото и без това нямам грехи тук, но после искам до края на седмицата да съм при баба. Тук са Лина и Нико и може да играем повече, докато нямаме кой знае колко домашни и е още топло.

– Добре, става и така. А ние ще те вземем в неделя.

– Отивам да си прибера нещата – каза Пламен и изчезна към втория етаж.

– О, и знаеш ли – извика след него майка му, – може да взема бонус. Крум е на прага да направи много голяма поръчка от фабриката. Той самият имал някакъв важен купувач и...

Пламен се обърна и вдигна палец към нея. Стефания застана на входа на стаята. Поклати глава със скръстени ръце.

– Хич не си права, Камелия. Човек, ако те слуша отстрани, ще си помисли, че едно насинено око

нищо не значи. Но аз ще ти кажа какво ще стане, ако момчето още един път гоиде така.

– Ти сега заплашваш ли ме? Да ти напомня ли, че допреди два месеца гаже не знаеше и как изглежда внукът ти, а сега изведнъж стана много загрижена. Къде беше последните десет години?

Стефания смръщи вежди.

– Даже и синовете ти избягаха от теб – прогължи Камелия. – Пардон, единият ти син. Другият те смяташе за вещица. И да ти кажа правичката, разбирам го... – отдръпна се и я изгледа от главата до петите. – А сега влияеш и на Пламен и само му пълниш главата с глупости! Не виждаш ли, че тук не е подходящо за едно момче на единадесет години! У нас си има всичко. А тук какво има – гаже няма къде да му изпереш грехите!

– Нищичко не знаеш, Камелия. И си толкова наивна – поклати глава Шантавѝя. – Ще мине време и ще се видиш отстрани. Дано само не е твърде късно за Пламен да ти прости.

– Папи, чакам те в колата! – провикна се майка му, метна последен злобен поглед към свекърва си и излезе.

Пламен слезе тичешком от горния етаж, спря се при баба си и я целуна по бузата.

– Чао, бабче! Кажи на Лина и Нуро, че утре ще гойда след училище.

– А, да! Аз да не съм ти някакъв пощальон. Казвай си им ти. Нямам работа да ходя до Стоянови баш сега! – отговори му Шантавѝя.

– Обичам те! – отвърна ѝ на свой ред Пацо и ѝ изпрати въздушна целувка.

Тя го проследи как излиза от двора и се качва в колата. Крум се обърна и му разроши косата. Явно това трябваше да означава „Всичко е наред, нали“ на езика на побойниците. Но нещо не беше наред. И Пламен, макар че кимна в отговор на този жест, го усещаше.

След като колата потегли, Стефания остана загледана в мястото, където беше паркирана. Все едно гледаше някъде отвъд прахоляка, който бавно се стелеше върху пътя. Тихичко повтори сама на себе си:

– Да, дано само не е твърде късно за Пламен да ти прости... И да си научиш урока по-рано, отколкото го научих аз.

Глава 8

В КОЯТО НА ДРИПАТА БУКВАЛНО МУ ДЪРПАТ УШИТЕ

– Е? – посрещна Дрипата господин Карастоилов. Той се закова на място.

– Шефе!

– Не ме шефосвай, а кажи какво научи за малките сополанковци. Разбра ли какво са видели?

– Не, имаше много възрастни. Луди хора. Шефе, тука живеят няк‘ви луди, майтап няма. Имаше едно чудо, бабка една, голям смях пада с нея. Така се беше разфучала – Дрипата се разхили на нахлулия образ и пръски слюнка се разлетяха към господин Нестинар Карастоилов и напудриха слънчевите му

очила със ситни капчици.

Карфиоленото му ухо потръпна. Знак, който не предвещава нищо добро.

– Ела тук! – прогърмя гласът му.

– Шефе, аз... – Дрипата погледна плахо към дясната ръка на Карастоилов, чийто палец и показалец сега трескаво опъваха и разпускаха ластика.

– Ела тук веднага казах!

– Ама, бате...

– Едно! – започна да брои Карастоилов. – Две!

Дрипата пристъпи плахо напред и сгуши глава в раменете си. Карастоилов се повдигна на пръсти, впи пръстите на лявата си ръка в рамото на Дрипата за по-добра опора, а с дясната хвана ухото му и го изви така, че почти го прегъна нагъве.

– Оуууу! – изквича Дрипата.

Отмести ръката си само за да я изтръска, след което последва второ извиване, от което ухото на Дрипата силно запулсира.

– Е, това сега защо? – изхлипа Дрипата.

– Защото съм ти казал да не ме баткосваш пред хората. „Бате“ може да съм у дома пред нашите. Извън вкъщи съм ти шеф, ясен ли съм!

– Ясно, бат..., шефе, да, шефе! Ама то, щото няма хора, аз зат‘ва...

– Как да няма, бе! – изригна Карастоилов. – А момчето?

И той посочи към момчето, което поправяше боята в долния десен ъгъл на фасадата.

– Искам до утре да знам какво са видели келешчетата, ясен ли съм!

– Ма то, шефе... Те и да са видели нещо, нищо няма да разберат...

– Абе, аз на тебе казал ли съм ти да не се опитваш да мислиш, бе! Нали, ако са видели, да пази Господ нещо да се обърка... – тук той целуна кръстчето, което висеше на врата му.

– Да пази Господ – годаге и Друпата и се прекръсти.

– Ако нещо се обърка и се разчуе, те може да са малки и глупави, ама все пак толкова глупави може и да не са! – изкрещя Карастоилов.

Друпата се замисли. Замисли се какво толкова можеше да се обърка и как, ако се объркаше, гецага можеха да ги издагат. Те дори да са видели буса, вътре имаше просто... Да, необичайно е, ама всичко може да се измисли за оправдание. Освен ако не кажат по новините... Ами да, трябва им резервен план!

– Шефе! Трябва ни резервен план! – триумфално вдигна показалец Друпата. – В смисъл ако нещо се обърка, да пази Господ!

– Друпата! Ако нещо се обърка... – процеди през зъби Карастоилов и стисна кръстчето на врата си... – Господ да ни е на помощ!

Друпата доби разтревожен вид. Приличаше на преяло козле с големи празни очи.

– Хайде, миличък – омекна Карастоилов. – Не се опитвай да мислиш. Знаеш, че това не е силната ти страна.

Той се приближи до брат си и понечи да го погали, но Друпата инстинктивно скри глава между раменете си.

– Няма да ти пипам повече ухото. Поне не сега.

Но искам да разбереш дали и какво са видели, ясен ли съм? – попита отчетливо, бавно и привидно спокойно Карастоилов.

– Ясен. Аз запомних къщата и видях. Видях къде влизат. Ще се заема, шефе! – изпъчи се Друпата.

– И вкарай най-последен тъпния бус в гаража! Не ми трябва още зяпачи да ме разнасят из селото или града. Разбра ли... батковото!

Друпата се ухили и се затътри към буса. Когато запали, от уредбата се разнесе звънлива мелодия, чиито ритми забарабаниха в такт с пулсиращото му от болка ухо.

– Ай, айле, леле, лей... – запя Друпата, докато маневрираше на селската улица. И човек би си помислил, че на сърцето му е леко и скокливо.

Глава 9

В КОЯТО НА ЛИНА Й ХРУМВА НАЙ-ШАНТАВОТО ПРЕДПОЛОЖЕНИЕ КАКВО СЕ КРИЕ В БУСА

– Ох, не ме свърта! – Лина остави учебника и погледна брат си.

– Лина, трябва да си научиш този път! Не мога все да решавам и твоите тестове, като имаме контролно! – смъмри я Нико.

– Трябва да разберем, не виждаш лиши! Шантавийчо надуши нещо, сигурна съм!

– А може би не трябва! – повиши тон Нико. – Не видя ли колко неприятен изглеждаше онзи тип?

– Изглеждаше смешен! Като хипопотам. С гола глава, изпъкнали очи и тъпа мутра! Даже, знаеш ли

какво, вдъхнових се и мисля да го нарисувам! – изхихика Лина и започна да рови за скицника си.

– Моли се и да не е толкова агресивен като хипопотамите! Знаеш ли, че те са едни от най-опасните животни на планетата?

– Айде, ходещата енциклопедия пак се обади... Може и да не ти се вярва, господин Мозък, но знам, ДА! Знам също, че няма жив човек, който може да набяга хипопотам! – каза Лина и се изплези на брат си.

– Леле, да не би да го е имало в ТикТок! Не може да бъде – подигра ѝ се той на свой ред.

– Да, точно така, глупавата ти сестра черпи информацията си само от ТикТок – отговори му подигравателно Лина, забила нос в листа.

– Яко става иначе, де – надвесу се над нея Нико. – Ставаш все по-добра.

– За разлика от теб, който ставаш все по-бъзлив. Язык, че си пораснал с една глава... Обаче знаеш ли... Аз може и да се гразня и да ти се смея за това колко си страхлив, но се чудя... какво ли ще си каже Монси, ако разбере за цялата тази ситуация.

– Лина, пак ли почваш с това! Въобще не се учудвам, че приятелките ти пазят тайни от теб. Наистина си доста гадна на моменти.

– Гадна съм само с теб, глупчо! – каза Лина и посегна отново да разроши брат си.

– Ще видим кой е гаден утре на контролното – ухили се самодоволно Нико.

– Е, добре – въздъхна Лина. – Печелиш.

Тя затвори скицника и заби нос в учебника по човека и обществото. Буквите заиграха по белия лист като ситни мравчици.

„В буса трябва да е имало или нещо живо, или нещо мъртво, или нещо за ядене. Шантавийчо никога нямаше да скача и да граска така по вратата, ако не е някое от тези три неща. – Мислите ѝ пак се залутаха. – Не ми изглеждат като хора, които пренасят кучешка храна в бус. Значи трябва да е било едно от другите две неща. Ако обаче беше

нещо живо, защо им е да се изплашат така от самата мисъл, че може да сме видели нещо. Това значи само едно – в колата е имало нещо мъртво.“

– В колата е имало нещо мъртво – каза на глас Луна.

Нико завъртя очи и театрално удари главата си в бюрото.

– Луна, сериозно ли! Да не би чичото на Пламен да ти е гавал уроци, че изведнъж и ти се взе за детектив?

– Гъсеницата ли, бе! Ха! Полудя ли! Той все пак беше влюбен в коза, да ти напомня.

– ИМЕННО! – опули се Нико. – Но в момента звучиш точно толкова безумно, колкото звучеше той, докато се опитваше да ни убеди, че Шантавия е превърнала любимата му Франческа в козата Фран!

– Ами тя и него го превърна в гъсеница по едно време – смотолеву Луна.

Нико замлъкна. Стоеше, гледаше сестра си и мигаше. След което си пое въздух и рязко го издиша.

– Ще се направя, че не съм го чул това – каза и заби очи в листа.

– Добре, не ми вярвай за гъсеницата, но поне чуй теорията ми – наежи се сестра му.

Нико я погледна и търпеливо я изслуша, кимайки.

Луна така се беше вживяла в потенциалния сценарий за труп в колата, че вече фантазираше колко ли е голямо тялото, в какво ли е бил замесен човекът и как и кога може да е умрял. След като изложи цялата си теза, Луна погледна към Нико за мнение, а той само заключи:

– Да, разбирам защо по литература винаги изкарваш шестици.

– Нико, сериозна съм!

– Луна, и аз съм сериозен, като ти казвам за незначителния път, че нямаш време да се подготвиш за контролното!

Луна изписука жално и погледна брат си с големите си пъстри очи.

– Не може ли да ми направя симпатично мастило и аз така да препиша отговорите, ако не знам нещо?

– Аз мога да ти направя симпатично мастило, но ти няма как да прочетеш какво си написала с него, без да загрееш листа! А може би искаш да ти осигуря и преносима електрическа крушка или пък защо направо не запалим огън в класната стая?

– Ох, ужасен си... – изскимтя Луна. – Утре ще говоря с Пацо тогава. Той сто на сто ще иска да дойде с мен да видим какво крият в колата!

Глава 10

В КОЯТО ДЕЦАТА ПОЛУЧАВАТ СЕРИОЗНА ЗАПЛАХА

– Е, кои бяха тия? – попита Нико на следващия ден, когато нахълтаха у Шантавѝя след училище.

Пламен се беше излезнал на леглото и си погхвърляше една топка за тенис, която звучно тупкаше по стената.

– Зрасти и на вас, приятелчета – ухили се към близнаците. – Как я карате?

– Прекрасно! – изчурулика Лина. – Днес имахме контролно по общество и аз съм супердобра! Даже

подказах на Мая!

– Мислех, че сте скарани? – каза Пацо.

– Мина ни. Е, добре, де. Освен това им се извиних. Ето, мога да бъда и добра приятелка.

– Ама на мен още не си ми се извинила – заяде я брат ѝ.

– Ти не си ми приятел, забрави ли. Ти си чисто и просто брат!

– Прекрасно... – изпуктя Нико. – Та, кои бяха тия?

– Майка ми и гаджето ѝ.

– Пламене, спри с тая топка, че ще събориш къщата – разнесе се от голния етаж гласът на Стефания Шантавѝя.

Деца̀та се разсмяха. Вярно беше. Един по-силен удар, и щеше да я разклати.

– Аха. Ами... какво искаха? – полюбопитства Лина.

– Да тръгна с тях – отговори Пламен, все така тупкайки топката.

– И ти тръгна, въпреки че видя какво се случи преди това! – продължи Лина.

– Какво се случи преди това? – разсеяно попита Пацо.

– Ами мафиотите, Шантавийчо, колата и мъртвото тяло вътре! – изстреля Лина.

– Чакай, чакай, какво мъртво тяло – надигна се на лакти Пацо.

– Твоето! Или поне скоро ще бъде такова – разнесе се глас зад тях.

Нико подскочи и се обърна.

– Пу-пу-пу! Още ми изкарваш акъла – плю в пазвата си той.

– Така и трябва. Не бива да си мислите никога, че ще ви се размине, ако ме разлютите – сонна се Стефания.

– Ооо, да бе, да. Ти си нашата добра бабичка пазителка! – каза Лина и я завъртя в неочакван пирует.

Шантавия се намръщи.

– Почваш да ми лазиш по нервите, госпожичке. Нали не си забравила, че мога да те превърна в калинка за нула време!

– Дъра-бъра! Бабичко, колкото си страшна, толкова си и забавна! Затова и така добре се разбираме! – засмя се Лина и шумно я целуна по бузата.

– Извинявайте, госпожо Шиева... Знаете я сестра ми. Не искаше да ви обиди. Не сте страшна и

забавна. Всъщност забавна сте, но не колкото сте страшна. Тоест не сте и страшна, в смисъл не толкова, колкото сте забавна....

– Лина и Нико ще останат за обяд. Нали може? – прекъсна го Пацо.

– Кой ти каза? – Стефания скръсти ръце пред гърдите си.

– Ето! Предавам ти и топката с предложение за мир и молба за най-вкусния обяд!

Стефания само изсумтя, взе топката и затътри крака по стълбите. Когато се отдалечи, Пацо

вдигна вежди въпросително и погледна към Нико и Лина в очакване да продължат разговора.

– Сестра ми си е въобразила, че вътре е имало труп и затова Шантавийчо е лаел, граскал и скачал по колата – сви рамене Нико.

– Точно така! И затова трябва да разузнаем! Просто е перфектно! Нали майка и татко ги няма тази вечер! Не виждате ли, че всичко се нарежда! – избълбука Лина.

– Няма ли ги? – учуди се Нико.

– Ох, пак ли не си разбрал! Защо ли се учудвам всъщност. Точно тогава с татко правехте експеримента с кенчето.

– Ааа, га! Статичното електричество! Много беше яко! Искате ли да ви покажа! Само ми трябва една вълнена кърпичка, куха тръба и използвано кенче от безалкохолно.

– Хм, но ако ни надушат, може да ни убият! – прекъсна го Пацо.

– Нашите ли? Как ще ни убият. Баща ми гаже супермного ще се радва да увеличим отбора нърдове – разсмя се Нико.

– Не нашите, Нико! Върни се на Земята, моля! Говорим за бандитите! Те и сега могат да

ни убият. Нали онзи ни издирва! Даже видя къде живеем. Не мога да стоя и да чакам. Само да се стъмни, и ще отида да разузная. Това са истински бандити бе, хора! Винаги съм искала да хвана някой лош! Ето го и шанса ми – изпъчи се Лина.

– Лина, я се стегни! Никъде няма да ходиш. Забранявам ти! – повиши глас Нико, все още разгразнен, че го прекъснаха, докато разказваше за експеримента.

– Чуваш ли го моя? – Лина театрално посочи брат си с пръст.

– „Чуваш ли го моя?“ – изимитира я Нико. – Щом и нашите ги няма, съвсем няма да ти се случи! Няма пак да изкарваме акъла на баба.

– Наистина е опасно, Лина. Нико е прав – прекъсна ги Пацо.

– О, и ти ли! Добре, добре, както и да е. Аз ще отида сама! А вие, бълзловци, може да си стоите тук и да си тракате със зъби от страх, колкото си искате! Даже може да се гушкате с бабите си тая вечер – ти с твоята, а ти с нашата!

Лина скръсти ръце и им обърна гръб. Наста на тишина. Тя почака още малко, но отговор не последва.

– Какво ви... – обърна се рязко момичето и замръзна на място.

На входа на стаята, изпълнил почти цялата рамка на вратата, стоеше Дрипата и широко се усмихваше.

Глава 11

ЗА ШАНТАВИЯ, КОЯТО МОЖЕ ИЛИ НЕ МОЖЕ ДА СЕ ПРЕВРЪЩА В МУХА

– А такааааа! Значи все пак не сте видели какво има в колата на бат... на господин Нестинар Карастоилов, а, сладурчетааааа? – продължи да се хили Дрипата.

Децата стояха вцепенени. „Къде ли е баба“ – мислеше си Пацо. „Само ако имах оцет и сода...“ – заканваше се наум Нико. А Лина нищо не мислеше. Беше ядосана, че планът ѝ щеше да се осуети. **ОЧЕВИДНО.**

– Нестинар? Ама че име за мафиот! – изсмя се тя. – Това не значи, че няма да отидем в полицията!

– О, напротив. Тъкмо т'ва не трябва да правите, 'щото иначе... – и Дрипата красноречиво показва пръст от едната страна на врата си до другата.

– Казах ти, че ще ни убият! – проплака Нико.

– Още не! – прогърмя гласът на Дрипата, след което замахна към една муха, която гъделичкаше ухото му. – Но ако обелите само една гумичка на когото и да било за това в буса на шефа... Махай се, бе! – замахна пак към мухата, но тя само пъргава го заобиколи и кацна точно на върха на главата му. – То е ясно, че никой няма да ви се върже, НО Шефа не иска никой да гуши наоколо. Не че има к'во да крие! Просто на никого няма да му е приятно да се въртят около него разни куки. Не съм ли прав!

– Всъщност явно има какво да крие, щом толкова иска да ни държи далеч от скъпоценния си бус – поправи го Нико.

– Да! – намеси се и Лина. – Вътре има мъртвец!

– Как мъртвец! Ти от'де знайш? – погледна я стреснато Дрипата и се плесна с всичка сила по темето. Децата едва преглътнаха смеха си.

– Ами... нали, онова вътре... В смисъл, то трябва да е нещото, което крие, нали? – обясни Лина.

– Луна, млъквай! – просъска брат ù.

– Е, честно ли! Не го ли чухте! Той току-що потвърди моята теория!

– А ти, вие, как влязохте? – попита Пацо на свой ред.

– През вратата, бе! – разсмя се гръмко Дрипата и този път се плесна по бедрото. – Ааааа, много ме гразни тая муха вече! Ей, келешчета! Сериозен съм. Стойте галеч! Ако вие сте добри деца, и аз обещавам да съм добро момче.

И Дрипата запърха с мигли срещу децата. След което се запровира по стълбите наогу и в момента, в който вратата се захлопна зад него, те хукнаха към голния етаж. Шантав̀ия стоеше на кушетката с изправен гръб и скръстени ръце, сякаш не беше мръднала оттам последните десет минути.

– Бабо, ти, ти тук ли беше през цялото време?! – извика Пацо.

– Е, не тук, но вкъщи – отговори му тя.

– Ама той... ти... нарани ли те?

– Кой да ме нарани? Тоя гардероб? Ха, бях прекалено бърза за него.

– Бърза? – намръщи се Луна. – Та ти едва ходиш. Особено след инсульта.

– Ами аз бях муха. Сигурно затова.

– КАКВО??? – викнаха трите деца в един глас.

– Ще престанете ли да реагирате така всеки път, когато ви кажа, че мога да превръщам хората. Ааа, сетих се. Това май не съм го казвала. Да, мога да превръщам и себе си. Ето на.

– Докажи го! – запъна се Луна.

– Не става точно така – изрепчи се Шантав̀ия. – Има си чалъм и определени условия, при които може да се задейства. Не е концерт по желание.

– Дрън-грън! – завъртя очи Нико. – Нас горе можеше да ни убият!

– Бях нащрек. Знаете ли, че човек може да превърти, ако муха влезе в ухото му? – попита Шантав̀ия.

– О, гледах един такъв сериал, където едни пчели работи влизаха през ушите и носа на хората и ги убиваха! – намеси се Пацо.

– Ама ние сериозно ли продължаваме да говорим за това, при условие че току-що истински мафиот ни заплаши с... – и Луна направи същия жест с пръста през шията си.

– Очевидно трябва да забравим за случилото се, ако ни е мил животът! Какво искаш да правим? – попита брат ù.

– Как какво! Да продължим с плана и разузнава-

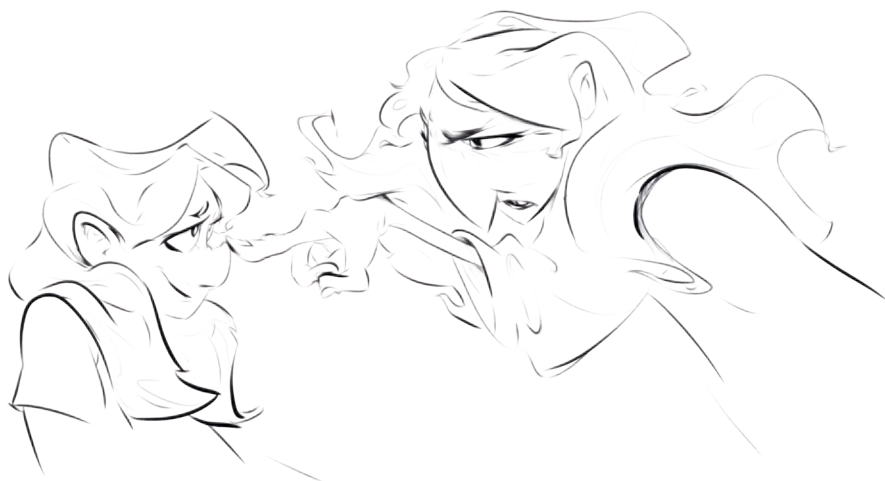
нето и още тази вечер да го приведем в действие!

– Луна, съжалявам, но тук ще се съглася с Нико. Не може да рискуваме да ядосаме тези типове. Нямаш представа в какво може да се забъркаме. А и вече ни подозират – подкрепи го Пацо.

– Бъзльовци!

– Те може и да са бъзльовци, но ти, госпожичке – вдигна кокалестия си пръст Шантав̀ѝа и го забучи в носа на Луна, – няма да ходиш където и да било!

– Щвдм – смотолеви Луна и погледна настоятелно към Пацо. Той въздъхна, усмихна се едва доловимо и кимна. Това ѝ беше достатъчно. – Е, хайде, нали щяхме да обядваме!

Глава 12

В КОЯТО ПЛАНЪТ НА ЛИНА
СРАБОТВА И ДВЕ СЕНКИ ТРЪГВАТ
ДА БРОДЯТ ИЗ СЕЛОТО

– Ще слушате баба си, нали? – Мариана гушна Луна и я целуна по главата.

– Този път ще я заключа в стаята ѝ да не бяга пак – сериозно каза баба ѝ.

– Много смешно – нацупи се Луна.

– Кога се връщате? – попита Нико.

– Зависи от трафика, но би трябвало утре за вечеря да сме тук, приятел. Може даже да гледаме мача вечерта? – предложи Христо и разроши косата на момчето.

– Тате, няма да ме запалиш по футбола, откажи се! – отсече Нико.

– И да си навиее алармата, че да не изтървете автобуса – обади се Мариана.

– Няма, няма. Даже се разбрахме с Пацо да ходим заедно – усмихна се Лина.

– Че той нали е в „Шахмат“? А то си е на грузия край – учуди се Христо.

– Да, тате! Имахме предвид го спирката! Уф, не ми се обяснява повече. Хайде, всичко ще е наред! Не оставаме сами за първи път! Тръгвайте да не хванете задръстването.

– Ох, нещо ми е свито под лъжичката, а и имам лоши спомени от последния път, когато останавте сами... – обади се Мариана.

– Е, хайде, хайде, нали в крайна сметка не избягах? – ухили се Лина.

– Ама ми скъси живота с десет години! – начумери се баба ѝ. – Добре че беше докторът да ми даде хапче за кръвното, че...

– Лина – прекъсна ги Нико, – искаш ли да гледаме филм?

Лина кимна на брат си с благодарност, че сложи край на това протяжно сбогуване. Двамата лепнаха по една целувка на родителите си и се премес-

тиха в дневната, а в коридора Мариана и Христо продължиха да нижат напътствия на бабата на близнаците.

– Поне тази вечер не са скарани – каза Христо на излизане с усмивка.

– Е, има време.

По всичко изглеждаше, че се очертава една спокойна, гаже леко скучна вечер. Или поне на това се надяваха всички. Всички, с изключение на Лина, която имаше съвсем различни планове.

– Слушай! – обърна се тя към Нико. – Баба ще заспи някъде към 10. Ако се измъкнем към 12, няма да ни усети. Отиваме, поглеждаме и се връщаме!

– Лина! – викна Нико. – Пак ли започваш? Това не ти е някаква игричка. Порасни най-накрая!

– Каза най-голямото бебе! – тросна се Лина и го стрелна с поглед.

– Не съм бебе, а съм отговорен човек. Поне единият от нас трябва да е!

– Поне на единия от нас трябва да му пука какво се случва в селото! Всички напълнихте гащите от страх! – почти през плач каза Лина.

– Ох, направо... – викна Нико и ядно тропна с крак.

– „Направо, направо, направо“ – изимитира го

сестра му. – И направо, и накриво не мога да те понасям.

Лина изхвърча от стаята и тръшна вратата

след себе си. Отвън родителите се заковаха на място, спогледаха се, а Христо погледна часовника си.

– Има-няма 5 минути...

– Да му мисли майка ти – каза Мариана. – Ние вече сме извън къщата.

– Лина, къде отиваш? Тъкмо ще слагам масата – разнесе се гласът на баба ѝ.

– Не съм гладна! И не искам да съм в една стая с брат ми!

– Лигла! – чу се гласът на Николче накъде от долния етаж.

– Гадняр! – върна му Лина.

И така, съвсем в духа на братско-сестринските отношения, двамата продължиха да си разменят обиди, докато баба им не сложи масата. Николче беше толкова гладен, че повече не му се губеше време в спорове. Лина на свой ред също се посърди малко в стаята си, изчака Николче да си легне, след което на пръсти изтича до кухнята, за да похапне. На връщане се увери, че баба ѝ вече похърква сладко-сладко.

Върна се в стаята си и докато чакаше да стане полунощ, мислите запрепусаха из главата ѝ. Какво ли беше нещото, което мафиотите криеха в буса? Отначало тя наистина малко беше преизградила с теорията си за мъртвото тяло. Просто ѝ

гоставяше удоволствие да се задълбочи в такъв криминален сюжет, но след случилото се през деня и срещата с Дрипата, този сценарий вече не ѝ изглеждаше толкова невероятен. Ами ако наистина намереха нещо толкова вътре? Ами ако наистина излагаха живота си на опасност? Или пък Пацо се беше отказал... Да бе, га! Няма шанс да я предаде! Все пак, когато тя му прошепуна: „Полунощ“, и посочи черешата, той на свой ред ѝ прошепуна: „Фенерче – сигнал“. Значи планът щеше да се обърне. А после... Дали нещо можеше да се обърка после? „Всичко може да се обърка“ – обади се едно плахо гласче в главата ѝ.

Точно в този миг струя светлина нахлу в тъмната стая. Идваше от един прозорец с пердетата с дупка по средата от къщата в съседство. „Сигналът!“ – скочи Лина от леглото.

Измъкна се безшумно от къщата. Там – в сенките на черешата, която растеше между двата имота, вече я очакваше Пацо.

– Чуха ли те? – попита я той.

Лина поклати глава.

– А теб?

– Баба хъркаше като гъскорезница. Сигурно и бабабан да биех, нямаше да я събудя – ухили се Пламен.

– Е, тогава да действаме!

Двамата тихо се запромъкваха сред сенките на смълчаното село. И нито богдата песен на щурците, нито ясното небе над тях предвещаваха бурята, която щеше да ги връхлети минути по-късно.

Глава 13

В КОЯТО ЛИНА И ПАЦО НАУЧАВАТ КАКВО ИМА В БУСА, НО ИЗЧЕЗВАТ ЗАЕДНО С НЕГО

– Шшшт! – Пацо се закова на място. – Чу ли нещо?

Лина се послуша и поклати глава.

– Стори ми се, че чух стъпки – огледа се Пацо.

– Само не ми казвай, че искаш да се върнем!

– Не искам да се върнем, а искам да сме сигурни, че няма никой друг наоколо! Бързо, ела да се скрием тук!

Той я гръпна и двамата клекнаха в тъмнината до оградата на къщата на баба Никифора. В тишината се чу оживен разговор.

– Да, чувам нещо – каза Лина.

– Не, това е от телевизора на баба Никифора –

отговори Пацо. – Аз чух стъпки. Все едно някой ни следи.

– Въобразяваш си. Виж, че няма никой.

Двамата погледнаха назад към улицата. И наистина, тя беше абсолютно пуста, с изключение на една котка, която се галеше в оградата на чичо и леля Петрови.

– Да – съгласи се Пламен. – Сигурно е била котката. Хайге!

Къщата на бандитите тънеше в мрак.

– Съвсем нищичко не свети – отбеляза Лина.

– Може би не са си у дома?

– Идеално! Тъкмо ще можем спокойно да огледаме.

– Всичко е заключено – изпуфка Пацо, когато натисна гръжката на вратата откъм оградата. – Но мога да опитам да я разбия – прокашля се важно, но осъзна, че Лина не го слуша, а се е притаила в сенките зад къщата.

– Пссст! Тук! Ела!

Пацо се затича към тъмнината и я видя клекнала в основата на оградата. Образува се дупка, през която с лекота можеше да пропълзи дете.

– Влизам! – заяви Лина.

– ВлизамЕ! – отсече Пацо.

Момчето го погледна с големите си очи и в тъмнината той не видя руменината, която плъзна по бузите ѝ. След което се промъкнаха през дупката.

– Ехаааа! – зяпна Лина. – Имат и басейн!

– Шшшт! Тихо, Лина! Виж, ето там е гаражът. Да видим първо дали бусът е вътре.

Двамата се запромъкваха на пръсти към гаража. Предната му част гледаше към пътя, но отзад, в самия двор, имаше задна врата. До нея беше голепена къщата. Френски прозорци преливаха към просторната веранда и задния двор. Пацо побутна вратата на гаража и тя се отвори.

– Не е заключено – момчето надникна вътре. – И бусът е тук!

Лина се сепна.

– Значи са си у дома?

– Изглежда... – притихна Пацо.

– Значи зарежи гаража и давай към къщата! – изкомандва Лина.

– Ти полудя ли! Искаш да се натъкнеш на онзи главорез по долни гащи ли! Ще ни направи на сазгърма напред хола си!

В този момент във всекидневната светна лам-

па и огря цялата кухня, на чиито прозорци нямаше пердетата. Децата замръзнаха на място. След секунди видяха голото туловище на Друпата да тъттри крака към хладилника.

– Наистина е по долни гащи! – възкликна Лина, а Пацо я гръпна за ръката и я натика в гаража.

– Ще изчакаме тук, докато си легне.

В тъмнината очите им различиха буса, покрит с огромно платнище.

– Дај фенерчето! – Лиана сръчка Пацо и слабата светлина огря помещението. То беше абсолютно голо, като се изключат рафтовете по стените, които все още бяха празни.

Тя надигна единия край на покривалото и се мушна под него. Светлината на фенерчето заигра отдолу.

– Ох, няма прозорци. Трябва да отворя задната врата. Добре че не е заключена – каза Лиана и натисна гръжката – Леле, майко!

– Какво е! – попита я Пацо, като не спираше да се оглежда на всички страни.

– Пилета! Целият бус е пълен с пилета!

– Ами труп?

– И да има, не се вижда от пилетата! – отговори Лиана.

– А живи ли са? – попита Пацо.

– Или спят много, много дълбоко, или определено не са живи...

– Дај да видя и аз...

Пацо също се намърда под покривалото. Цялото товарно отделение беше пълно с пилета с най-различна големина – от бройлери, до млади ко-

кошки. И всички до едно изглеждаха като покосени от дълбок сън.

– Тук сигурно има хиляда пилета!

– Но какъв тогава е проблемът, че имат бус, пълен с пилета... – намръщи се Лиана.

Внезапно децата чува приближаващи се стъпки.

– Ужас, някой идва!

– Да се скрием? – предложи Пацо.

– Може да се скрием само тук вътре – каза Лиана и се шмугна в товарното на буса. – Идваш ли?

Пацо тръшна вратата отвътре, но шумът от механизма на гаражната клетка го заглуши. Тежките стъпки се приближиха, а вътре децата се завиха с брезент, който видяха метнат на пода, и припахна гъх. Отвън се чу отмятането на покривалото. След това някой отвори вратата на шофьора, настани се в купето с пухтене и бусът потегли с тихо ръмжене, а с него и Лиана, и Пацо.

– Стана тя, каквато стана – прощуйна Лиана. – Ей, Пацо, Пацо! Какво ти става?

Пацо омекна като кашкавал и главата му тупна в скута на Лиана.

– Просто страхотно. Пацо, Пацо! Пацо, свести се! – сърцето на Лиана заблъска като луго.

„Е – помисли си тя, – готук бяхме! По-лошо от това, здраве му кажи!“ След което усети как нещо я гъделичка в носа, очите ѝ се пълнят със сълзи, и цялото ѝ лице започва да се подува. „Е, не! Алергията ми! Сериозно ли!“ – помисли си, затвори очи, стисна нос и се започна. „АПкхм!“

ГЛАВА 14

В КОЯТО НЯКОЙ ОТИДЕ НА УЧИЛИЩЕ САМ, А ДРУГ СЕ ОКАЗА НА ТОЧНОТО МЯСТО В ТОЧНОТО ВРЕМЕ

– Нико, бързо, бързо! Събуди се! Пак я няма! Това момиче ще ме подлуди. Къде се е дянала сега, а? Къде се е дянала! Никаква я няма в стаята ѝ! Нали заедно ще ходите на училище. Ако ми играе някакви номерца, така хубавичко ще я накажа! – баба му не спираше да нарежда и да го разтърсва.

Нико разтърка очи.

– Колко е часът?

– Колко ли! Толкова, в колкото разбирам, че Луна я няма! ПАК! Въобщо не е смешно, ако си мислите, че ще ми скроите моя номер.

– Чакай, чакай, спокойно! Снощи нали каза, че не

иска да ме вижда. Ще я догоня на спирката. Колко е часът?

Баба му малко се поуспокои.

– Ами то, май сме се успали. Минава седем.

– Как така минава седем! – извика Нико. – Трябваше да хванем автобуса в 7!

– Знам, знам, знам! – завайка се баба му. – Ама Луна я няма.

– Ами явно е тръгнала на училище сама! И нарочно ме е оставила да се успя! – занарежда Нико, докато подскачаше, обувайки чорапите си.

– Ох, божке, божке, божеееее! Ще ме подлудят тия деца – вайкаше се все така баба им.

– „Тия деца“ не са всичките, Калинка! Аз СЪМ тук. И очевидно ще изтърва българския! – натърти Нико, но баба му не обърна особено внимание, а продължи да се оплаква.

– Пак ще ми трябват хапчета. Ще ме побъркат просто!

– Ох, както и да е! – изпуктя Нико, грабна раницата си и изхвърча към спирката.

През целия път само се молеше да не изтърве целия урок. Успя да стигне малко преди края на часа. Влезе в кабинета запъхтян и все така ядосан на сестра си. Само да гоїде междучасието, ще види тя!

– О, добро утро, Нико! – посрещна го класната. – Това е голямо закъснение, сигурно знаеш. А... къде е Луна?

– Как така къде е Луна? Не е ли тук? – начумери се Нико.

Той погледна към мястото ѝ до Мони. Беше празно и Мони само поклати глава. Изведнъж нещо го сви под лъжичката. Той седна на мястото си. Мислите го връхлетяха като ураган. Ако Луна не е тук, то къде е тогава? Да не би да е избягала? Или пък... Не, не би го направила! Ами ако беше? Може ли да се е измъкнала през нощта, за да отиде до буса? Не, не може да е толкова зле наистина! Ами, ако беше... Но значи нещо се е объркало... Очите му се напълниха със сълзи. Той хвана главата си с ръце и се захлупи върху чина. Сърцето му заби луго.

– Ей, Нико! – изчурулика Мая. – Не чу ли звънца? Хайде!

Нико не помръдна.

– Искаш още едно закъснение ли?

Момчето вдигна глава и се втренчи някъде в празното пространство пред себе си, без да мръдне от чина.

– Ей, ей, какво става! Всичко наред ли е? – побутна го Мая. – И къде е Луна?

– Мая, остави ме, моля те – тръсна глава Нико.

– Да, бе, га. Ти не можеш да влезеш в час така. Карастоилов ще те разпитва пред целия клас. По-добре е да те разпитва само един човек.

– Мая, казах, остави ме! МОЛЯ ТЕ!

Мая нацупи устни и се въртна.

Нико се изправи и затътри крака по коридора към кабинета по технологии. „Ако наистина е отишла да разузнава и са я хванали – мислеше си... – Леле, какво ли може да са ѝ направили...“ Главата му запулсира, стана му лошо и той се затича към училищната тоалетна. Когато излезе, изглеждаше по-зле, отколкото се чувстваше. Пред вратата го чакаха Мая и Мони.

– Ей, Нико... – този път го заговори Мони.

Нико се свлече по стената, седна на пода и обхвана коленете си с ръце. Затвори очи и отпусна глава назад. Двете момичета клекнаха от двете му страни. Трябваше да се концентрира и да мисли като учен. Да се върне по пътечката на спомените си и да проследи събитията поред. Пое си дълбоко въздух и се замисли. Последните два дни се завъртяха като на лента: бусът, Шантавийчо, Лина и желанието ѝ да разузнае, после Дрипата у Шантавия, неговият шеф Нестинар Карастоилов, после...

– Сребролюб ще пита какво има, нали знаеш? – прекъсна мислите му Мая.

Господин Сребролюб Карастоилов много харесваше Нико. Нико със своите знания по моделиране, конструиране, химия и физика се открояваше на фона на всички останали ученици, които галеч не влагаха толкова старание в проектите от учебника. Той все гледеше да го задържи след часа и да послуша за поредното ново изобретение или опит. Отначало момчето с удоволствие му разказваше. Беше щастлив, че някой се впечатлява от уменията му. После обаче започна да му става досадно цялото това ахкане и охкане, при това от мъж

на годините на баща му. Сега трябваше да влезе в часа с натежало сърце, подпухнали очи и да понесе въпросите, шегите и вълнението му. „Вярно си е. Ще ме разпитва“ – отбеляза все така наум Никол. Значи по-добре да не влиза в часа. Ами, докъде беше стигнал... А, да, го Нестинар Карастоилов.

– Ехо, Никол, ние тръгваме? Искаш ли да кажем на Карастоилов, че ще се забавиш? – попита Мони.

– Какво? Вие пък откъде познавате Карастоилов? – намръщи се Никол.

– Милчикият! Я да видя дали нямаш температура – каза Мая и сложи ръка на челото му.

– Откъде познаваме Сребролюб Карастоилов – господина по технологии и предприемачество? Я да видим... Откъде ли го познаваме? Хммм... Може би защото ни преподава последните четири години! – почти извика Мони.

„Какво? – помисли си Никол. – Възможно ли е двама души с толкова безумни имена да имат една и съща фамилия?“ Сърцето му заби лудо. „Нестинар и Сребролюб? Естествено, че почвам да си фантазирам, но... но... но ако все пак имат нещо общо, тогава той ще може..., аз ще измисля как да...“

– Е, какво решаваш? – размахна ръка пред очите му Мони. – Игваш ли с нас, или не?

Ако беше някой друг, Никол сигурно щеше да се разфучи да го оставят на мира най-после, но не искаше да бъде груб пред Мони.

– Да. Хайде да влизаме в часа – отговори и се надигна.

Сребролюб ги посрещна с широка усмивка. Разбира се, че се радваше повече на Никол. Момчето се постара да отвърне на усмивката му.

– Приятел, добре ли си? – попита учителят и сложи ръка на рамото му.

– Да, да, алергия е.

– А сестра ти? Тя къде е? Да не е болна?

– Да, днес не се чувстваше добре. Всъщност, господин Карастоилов, може ли да ви питам нещо в междучасието?

– Ама разбира се! За мен ще е удоволствие, млади господине – плесна с ръце Сребролюб.

Никол едва изчака да свърши часът. Взимаше участие, доколкото можеше да се концентрира, но в главата му се прескачаха въпроси – „Добре ли е?“, „Дали е сама? Дали Пацо е с нея?“, „Дали да не говоря с Шантав̀ия?“, „Ох, а баба?“, „Ами мама и татко!“ и още, и още, и още...

Мина цяла вечност, преди да бие звънецът. Когато звънкият му глас най-накрая разцепи моно-

тонното бърборене на учителя, децата като на пружина се изстреляха от чиновете. За по-малко от 30 секунди стаята се изпразни.

Нико и учителят останаха сами.

– Е, искаш да поговорим за някой експеримент ли, Нико? Докъде докара радиото, което опитваше да конструираш?

– Не, не е за това... Всъщност... По съвсем друг повод. Аз... извинявайте, ако ви прозвучи странно. Просто, аз... Имате ли брат? – изстреля накрая той.

Господин Карастоилов се намръщи.

– Това пък какво значение има...

– Има! Моля ви! Важно е да знам.

– Е... Щом е толкова важно – вдигна рамене Сребролюб. – Имам. Братя. Двама. Но от месеци не съм ги виждал. Те... те са лоши хора.

Нико подскочи. Значи беше напилал нещо. Сърцето му заби лудо.

– И... не искам да говоря за тях, защото... Става ми тъжно. Някога бяхме толкова близки. После... После те тръгнаха по лош път. Дори не знам какво правят сега... Ей, отплеснах се. Защо ме разпитваш?

– Ами, аз, такава, май ги познавам. И такава, възможно е при тях да има нещо мое – смънка Нико.

– Познаваш ги? Нецо твое? Нестинар и Цветислав?

– Цветислав? – Нико се усмихна. – Това да не е Друпата?

– Ама ти наистина ги познаваш! – опули се Сребролюб. – Ама че съвпадение! И какво, какво е това твое нещо при тях?

– Ами... – Нико преглътна. – Сестра ми.

Глава 15

В КОЯТО НА ПОМОЩ ИДВА ДЕТЕКТИВЪТ

– Ало, да, здравейте, господин Чернишев! Вие ли сте?

– Аз съм, аз съм, да, кой се обажда?

– Господин Механиков от училище „Шахмат“. Приятно ми е.

Господин Чернишев се учуди. Не познаваше никого от училище „Шахмат“. Вече два месеца бяха минали, откакто изостави лудешката си кариера на частен детектив. Е, да, вярно, че имаше само един случай – този да открие майка си, но пък се справи блестящо! А тезата му, че тя е преопасна